

*Stephanie
Laurens*

*Odvážná
nevěsta*

Prolog

15. září 1822

Severně od Bombaje, Indie

W hlavě mu duněl neustávající dusot koňských kopyt. Rafe Carstairs, donedávna kapitán britské armády, sloužící u ctihodné Východoindické společnosti pod přímým vedením generálního guvernéra Indie, se ohlédl přes rameno na stezku a pobídl koně do prvního z nízkých kopců, které jim stály v cestě.

Hassan, spíš společník než sluha, jel vedle něj a držel s ním krok. Ten vysoký, hubený a nelítostný pašunský válečník bojoval po jeho boku uplynulých pět let. Bez váhání přijal Rafeovu žádost, aby ho doprovodil i na tuto nebezpečnou výpravu přes půlku světa.

Rafe měl jednoduchý úkol. Dopravit do Anglie originál usvědčujícího dopisu – důkazu tak závažného, že přivede na šibenici Angličana, který založil a ovládal kult Černé kobry a prostřednictvím brutální krutovlády vysával život z řady indických vesnic. Ten list bylo třeba dostat do rukou muže dostatečně mocného, aby dokázal Černou kobru zničit.

Tři Rafeovi nejbližší přátelé a kolegové, plukovník Derek Delborough, major Gareth Hamilton a major Logan Monteith, nyní také mířili různými cestami do Anglie. Vezli však jen kopie toho důležitého důkazu, tvořili návnady a měli odvést pozornost Černé

kobry od muže, který musí za každou cenu dorazit do cíle.

Od Rafea.

Hassan stejně jako Rafe viděl tolik hanebností Černé kobry, že neváhal a chopil se šance přivést toho ďábla spravedlnosti.

Na hřebeni kopce přitáhl Rafe opratě, obrátil koně a přimhouřenýma očima pátral po široké rovině pláni, kterou dopoledne projeli.

I Hassan ji sledoval. „Nikdo nás nepronásleduje.“

Rafe přikývl. „Je tam dost prašno, ženoucí se koně bychom nepřehlédli.“

Napětí, jež ho svíralo od chvíle, když předchozí den opustili Bombaj, v něm maličko polevilo.

„To bylo moudré, odjet hned po té schůzce s ostatními třemi.“ Hassan obrátil koně a rozjel se dál.

Rafe ho následoval, pobídlí svá zvířata znovu do cvalu směrem na severoseverozápad. „Jestli nezachytili stopu včera, hned po našem odjezdu z Bombaje, sotva se dovtipí, kudy jsme se dali.“

„Čekali, že se vypravíme po vodě, budou hlídat přístav a lodě. A i kdyby je napadlo pátrat na pevnině, nikdo je na nás neupozorní. Jsme koneckonců jen dva prostí bojovníci.“

Rafe se zašklebil a změřil si Hassana, nenápadného ve svém kmenovém hávu. Sám byl ustrojen podobně. Evropskou postavu halila volná látka, světlé vlasy se skrývaly pod rouškou a šátky, kůži měl po letech strávených v Indii snědou. Prozrazovaly ho jen modré oči.

A aby ty někdo zahlédl, musel by se k němu dostat blíž.

Podíval se dopředu. „Když nemáme kult za patami, snad nás čeká poklidné putování, aspoň dokud se nedostaneme ke Kanálu. Jen doufám, že ostatní unikli stejně hladce.“

Hassan jen cosi zabručel. Nabrali tempo a putovali dál, směřovali do úrodné oblasti Rádžpútána a dál do nebezpečnějších neobydlených končin pod afghánskou nadvládou. Měli před sebou značnou část Malé Asie, než se dostanou do Evropy a pak ke kanálu La Manche. Čekalo je dlouhé putování a museli dodržet časový plán.

Rafe stále cítil hluboké uspokojení nad tím, že právě on si ze čtyř stejných pouzder vytáhl to, které obsahovalo pravý dokument; v ostatních třech byly jen návnady. Jeho přítel a kolega, kapitán James MacFarlane, položil za získání toho usvědčujícího dopisu život. Rafe viděl Jamesovo tělo, zkroucené a zmučené přísluhovači Černé kobry, a z hloubi duše bažil po odplatě.

A jediná přijatelná odplata bylo zajistit, aby Černá kobra skončil na šibenici.

Rafe dloubl koně patami do boků. „Kupředu. S trochou štěstí a přízně nebes zvítězíme.“

A on pro to udělá cokoli, třeba položí vlastní život.

18. září 1822

*Rezidence rodiny Michelmarskových
Connaughtovo náměstí, Londýn*

„Hluboce lituji, že jsem tak nezdvěřilá, ale žádost lorda Egglese prostě nemohu přijmout.“ Loretta Violet Mary Michelmarsková si měřila své sourozence a jejich partnery, usazené v křeslech a na pohovkách v knihovně. Nevěděla pořádně, proč odmítnutí právě tohoto nápadníka vyvolalo o tolik větší pozdvižení než těch sedmi před ním.

„Ale... proč?“ Catherine, Loretina švagrová, manželka jejího staršího bratra Roberta, rozhodila rukama

a nasadila nechápavý výraz. „Lord Eggles ztělesňuje veškerá očekávání – je ve všech směrech velice žádoucí.“

Až na to, že je s ním příšerná nuda. A je nafoukaný osel. „Už jsem, myslím, říkala,“ prohlásila Loretta co nejuvážlivějším tónem, „že se vlastně netoužím vdát. No, aspoň ne právě teď.“ *Dokud nepotkám muže svých snů.*

„Ale lord Eggles je *osmý*, už osmý dokonale vhodný nápadník, kterého jste odmítla!“ Catherinin hlas nabral pronikavý tón. „Nemůžete je odmítat *pořád*. Lidé začnou uvažovat, proč to děláte!“

„Vážně?“ podivila se Loretta. „Nechápu, proč by ztráceli čas.“

„Samozřejmě proto, že jsi Michelmarshová.“ Margaret, její nejstarší sestra, pohlédla na prostřední Annabelle, pak si s povzdechem změřila Lorettu. „Nerada na tebe naléhám, ale v tomhle má Catherine pravdu. To tvé neustálé odmítání nápadníků už hraničí se skandálem.“

„Jsi Michelmarshová,“ navázala Annabelle, „takže se čeká, že se provdáš. Ano, každý musí uznat, že předvádíš mírnější chování než Margaret nebo já, a vlastně i než kterákoli mladá dáma rodiny Michelmarshových, pokud paměť sahá. Jenže to tě v žádném případě nevylučuje ze všeobecného očekávání. Všechny ženy našeho rodu se vdávají, a obvykle dobře. Přidej k tomu nemalé věno, které svatbou získá tvůj manžel, a pochopíš, že značná část urozené společnosti napjatě čeká, koho si zvolíš.“

Lorettě neušel ten drobný důraz, který Annabelle vložila do slůvka „předvádíš“. Výraz v sestřiných modrých očích Lorettu ujistil, že Annabelle, o dva roky starší než čtyřicetiletá Loretta a věkem jí nejbližší, v jejím uměřeném chování poznala jen pře-

tvářku, přijatou fasádu. A pokud to ví Annabelle, je to jasné i Margaret.

„Vaše sestry se vám pokoušejí vysvětlit,“ ozval se John, Margaretin manžel, pohodlně opřený o opěradlo lehátka, „jak působí to vaše kategorické a promptní zamítnutí každého muže dost odvážného na to, aby se k vám přiblížil. Vede to k domněnkám, zda spíš než nápadníky nezavrhuje manželství jako takové.“

Loretta se zamračila. Věděla přesně, jakého muže by chtěla. Jenže nikoho takového zatím nenašla.

Robert, její starší bratr a opatrovník, usazený za stolem nalevo od Lorettina křesla, si odkašlal. Loretta se na něj podívala a všimla si, jak zrůžověl. Věděla, že je to rozpaky, ne hněvem. Hněv je koneckonců silný cit a Robert spolu s Catherine tvrdil, že jako jediný Michelmarsch v historii je odměřený, usedlý, rezervovaný a korektní, tak vzdálený emocím, jak jen to jde.

V jeho případě nešlo o přetvářku.

Robert byl bílá ovce v možná ne úplně černém rodném stádečku, přinejmenším však výrazně skvrnitým. Michelmarschové odjakživa platili za zosobnění skandální energie, extroverty až do morku kostí.

Všichni až na Roberta.

Loretta ve dvanácti letech osiřela a přešla do bratrovy poručnické péče, byla přijata do jeho rodiny a umístěna pod dobromyslná, leč dusivá Catherinina křídla. Brzy si uvědomila, že nejsnazší cestou bude udržovat rezervovanou a cudnou masku.

Během let si na tu přetvářku zvykla, objevila její výhody, konkrétně ochranu před společenským životem, který považovala většinou za zbytečný. Upírala-li oči k zemi a mluvila šeptem, mohla se držet někde u zdi plesového sálu, vysedávat v salonu nebo jídelně a myslet na jiné věci. Například na to, co četla, zkrátka

na mnohem podnětnější záležitosti, než byla společnost kolem.

Uvědomila si, že odtažitě a patřičně chování je velice užitečné. Díky němu se člověk vyhne nejruznějším kontaktům, kterými se netouží zatěžovat.

Například pozornosti džentlmenů, o něž nemá zájem. Ta fasáda obvykle zabírala.

Bohužel, některé muže právě ta cudnost přitahovala. Po všech těch letech, kdy Loretta svou masku vylepšovala, už nedovedla nikoho přesvědčit, že ta odměřená a náležitá, rezervovaná mladá dáma, dokonalá budoucí manželka, ve skutečnosti neexistuje. Aspoň ne v ní.

A z toho pramenilo to kategorické a bezprostřední odmítání nápadníků.

„Má drahá.“ Robert sevřel ruce, zabořil bradu do nákrčníku a vážně si ji měřil zpod svráštělého obočí. „Vážně se obávám, že tvůj přístup ke všem nápadníkům nemůže pokračovat. Jak se tady všichni shodneme, působíš jako ukázkový příklad jemné dámy, dokonalé partie pro džentlmena, který hledá takovou ženu. Lord Egges by pro tebe byl vhodným manželem. Dal jsem mu svolení, aby se ti dvořil – to jsem ostatně udělil i těm sedmi předchozím džentlmenům –, a musím trvat na tom, abys to znovu zvážila.“

Loretta upírala oči na Roberta. „Ne.“ Vzedmulo se v ní podráždění a vztek. Obojí potlačila, nadechla se a dodala vyrovnaným, klidným tónem: „Nechce se mi věřit, že chceš, abych si vzala muže, ke kterému nic necítím.“

Catherine se zamračila. „Ale –“

„Jsem přesvědčena,“ pokračovala Loretta, „že se časem někdo vhodný objeví a požádá o mou ruku. Do té doby budu samozřejmě odmítat všechny nabídky od džentlmenů, kteří...“ Zaváhala.

„Neodpovídají tvému očekávání?“ doplnil její mladší bratr Chester.

Vzal jí ta slova přímo z pusy.

Chester si ji měřil modrýma očima a pokračoval: „Tvůj problém je v tom, drahá sestřičko, že vypadáš jako ukázkový příklad upjaté, spořádané dámy, a tak přitahuješ nesprávný typ mužů.“

„Nesmysl!“ Catherine si načechrala šál jako dotčená slípka peří. „Lord Eggles je taky příkladný.“

„Přesně o tom mluvím,“ přikývl Chester.

„Nemám ponětí, co tím myslíte,“ odsekla Catherine.

Ona to netušila, ale Loretta ano. Samotnou ji ta možnost napadla, ale šokovalo ji, že i jednadvacetiletý Chester prohlédl její fasádu a viděl týž problém, který začala vnímat sama.

„Snad,“ podívala se Margaret na Roberta, „by mohla Loretta pár měsíců bydlet u nás, aby dostala šanci zjistit, co čeká od manžela. Brzy začne podzimní společenská sezona a –“

„Ach, to ne.“ Catherine položila ruku Robertovi na paži a zachytila jeho pohled. „To by tedy nešlo.“ Podívala se na Margaret a smířlivě se usmála. „Kromě toho si troufám tvrdit, že budete příšerně zaměstnána, až budete přijímat všechny Johnovy známé z politických kruhů. Nebylo by spravedlivé chtít po vás, abyste ještě k tomu dělala garde Lorettě.“

Zatímco se ji sestry snažily taktně vytáhnout zpod Catherininých křídel – marně, umanutá Robertova žena by považovala přechod své svěřenkyně pod ochrannou ruku Margaret za porážku –, Loretta uvažovala, jestli by v politických kruzích neměla vážně lepší vyhlídky. Jasně cítila, že muž jejích snů někde existuje, byla koneckonců Michelmarsшовá. A předpokládala, že bude dost chytrý na to, aby ji našel, představil se, dvořil se jí a přišel s žádostí o ruku, kterou ona pak přijme.

Vymyšleno to měla všechno pěkně.

Teorii bylo bohužel třeba proměnit v realitu.

A Loretě dělalo čím dál větší starosti to, že by Chester mohl mít pravdu. Možná se bude muset změnit.

I kdyby jen proto, aby se vyhnula dalším nápadníkům typu lorda Egglese.

Ale změnit se v jakém směru? V co? A jak?

„Jsem si jistá...“

„... opravdu, nebyl by to žádný problém. Proč...“

„... vážně cítím, že by nebylo správné, aby...“

Loretta se tak vžila do úvah nad svým směřováním, že pouštěla tu neplodnou hádku jedním uchem tam a druhým ven. Proto jako jediná z celé společnosti zaslechla zvuky přichozího z haly. Pohlédla ke dvojitým dveřím.

Právě v tu chvíli se rozletěly a dovnitř vplula úchvatná dáma.

Byla vysoká, štíhlá, nápadně bílé vlasy měla dokonale načesané a vyzdobené jemnými pírkami, na sobě poslední pařížský model, vyvedený v hedvábí a krajce barvy ekry, doprovázený šperky ze slonoviny a gagátu. Ruce v dlouhých rukavicích třímaly filigránovou kabelku, ramena věnčil sytě tmavě hnědý sametový plášť.

Veškerý rozhovor ustal.

To zjevení se zastavilo v půli cesty mezi otevřenými dveřmi a pohovkami, nevzrušeně si změřilo omráčené tváře, které se k němu obrátily, a usmálo se. Potěšeně.

Esme, lady Congreveová, rozpřáhla elegantní paže a prohlásila: „Moji milí, přišla jsem vám ukrást Loretu.“

„Vy jste to věděla, že?“ zeptala se Loretta, když se konečně ocitly samy v soukromém salonu hostince Castle v Doveru. Seděla vzpřímeně v jednom z dvojitých křesel před krbem a upírala pohled na svou skandálně nevázanou příbuznou, elegantně rozloženou ve druhém křesle.

Do té doby neměla Loretta příležitost zeptat se na žádnou z otázek, které se jí vršily v hlavě. Od oněch prvních slov pronesených v Robertově knihovně se Esme ujala iniciativy. Jako nezadržitelná vichřice smetla všechny námitky, panovačně vysvětlila, že potřebuje společníci, která ji doprovodí na nadcházející cestě, a že se rozhodla pro Loretu.

Nedala Robertovi a Catherine čas vybudovat účinnou obranu. Margaret, Annabelle, Loretta a Chester si vyměnili pohledy a pak jen seděli a čekali, jak to dopadne.

Esme – vždycky trvala na tom, aby jí říkali Esme, ne prateta – byla nejstarší teta jejich zemřelého otce, starší sestra mrtvé babičky. Byla poslední své generace, a proto oprávněná jednat jako hlava rodiny.

Nečekaně se rozhodla využít to právo do puntíku.

Její muž Richard, lord Congreve, Skot a vysoce postavený diplomat, se před čtrnácti měsíci odebral na věčnost a Esme až do nynějška pobývala ve Skotsku, držely ji tam záležitosti týkající se manželova značného panství. Toužila změnit prostředí a rozhodla se pro velkou cestu, při níž znovu navštíví všechna evropská města, ve kterých s Robertem pobývali během jeho dlouhé kariéry.

Nezvykle dlouhé a nepříkrášené putování krajinou vzpomínek.

Jakmile Esme přiznala, že už vydala rozkazy služce, aby zabalila věci na několikaměsíční výpravu, Loretta jasně pochopila, že je ztracená. Vyklouzla z pokoje, aby dohlédla na Rose a postarala se o spoustu dalších záležitostí, které bylo třeba zařídit při vidině brzkého opuštění Londýna.

Když za sebou zavírala dveře knihovny, nepochybovala o tom, kdo probíhající debatu vyhraje.

O necelou půlhodinku později byla povolána dolů a brzy nato spolu s Esme odjela z Robertova domu.

Nyní Esme povytáhla obočí, když uslyšela Lorettinu otázku. „Jestli se ptáš, zda jsem se doslechla o tom hrozícím skandálu kolem odmítnutí Egglese, pak ano, jistě. Napsala mi o tom Therese Osbaldestoneová. Ale stejně jsem za tebou měla namířeno.“

Loretta se zamračila. „Navštívit Roberta a Catherine?“

„Ne. Unést tě.“

„Proč?“

„Protože jsem slíbila Elsii, že si tě vezmu pod křídlo a udělám, co ona už nestačila.“

Elsie byla Lorettina zemřelá babička. S Esme si byly blízké. „Požádala vás... abyste se o mě postarala?“

„Požádala mě, abych z tebe udělala mladou dámu, jakou máš být, pořádnou ženskou rodiny Michelmarshových. Aby ses zbavila té absurdní odměřenosti, kterou ses nakazila od Roberta a Catherine. Oni to myslí dobře – a pochop, že jim to neupírám –, ale za vychovatele se naprosto nehodí. Tvé sestry a Chester jsou bohužel moc mladí a Robert bere svou odpovědnost hlavy rodiny tak vážně, že nezbyvala jiná možnost.“ Esme si Lorettu změřila. „Teď se ale všechno změnilo, jak jsem těm dvěma vysvětlila. Hrozí vážný skandál, lord Eggles a jeho rodina nejsou vůbec nadšeni nevyjádřenou urážkou ze tvého příkrého odmítnutí. A to všechno se dá čekat, když se někdo pokouší vnutit mladé dámě rodu Michelmarshů tak cizí chování – odstup, škrobenost, upjatost.“

Loretta si Esme měřila se znepokojením a narůstajícím vzdorem. „Náležitý odstup se podle mě občas velice hodí.“

„Přinesl ti manžela, jakého si přeješ?“

„Ne.“

„No tak vidíš. Takže teď pocestuješ se mnou a naučíš se žít jako pravá Michelmarshová. A potom...“ Esme nedopověděla, v očích se jí zalesklo bojovné světlo. „A potom uvidíme.“

Loretta si vůbec nebyla jistá, jestli se jí ten lesk v očích tety Esme líbí. „Vy jste ještě nikdy nedělala gardedámu mladé dámě, že ne?“

Esme, která si Lorettu pořád zkoumavě měřila, zavrtěla hlavou. „Ne. Nemám děti ani vnoučata. A musím přiznat, že mě to až dosud nelákalo, ale věřím, že Therese Osbaldestoneová má pravdu: vážně se to bude podobat práci diplomatovy manželky.“ Esme se najednou usmála a pohlédla Lorettě do očí. „Myslím, že si to užiju, až tě budu měnit v ženu podle rodinného odkazu. A pak tě strčím přímo pod nos tomu správnému džentlmenovi.“

Loretta se zamračila.

Esme si z toho nic nedělala, luskla prsty směrem k Lorettiným sukním. „A mimochodem, díkybohu, že naše první zastávka bude Paříž.“

10. října 1822

Karavanseráj u Heratu, afghánské území

Rafe si opřel zkřížená předloktí o zvětralou hliněnou zeď a rozhlédl se po pusté krajině, strašidelně osvětlené ubývajícím měsícem. Za ním v obdélníkovém dvoře spala rozsáhlá obchodní karavana, velbloudi uvázaní na jedné straně, vozy seřazené ve volném průchodu, kterým se vstupovalo dovnitř. O kus dál se tyčily stany a primitivní přístřešky, chránící cestovatele před sílícím chladem.

Venku, na rovné pláni, se nic nehýbalo. Žádní zloději, žádní kultisté.

Rafe stál na úzkém ochozu táhnoucím se zevnitř kolem zdí, hleděl do prázdnoty, na kameny posetou rovinu bez stromů, jejíž strohé rysy narušovalo jen křoví.

Kolem se prohnal větřík, zeslábl a vytratil se.

Rafe zaslechl blížící se tiché kroky. Hassan. Dali se najmout jako strážci obchodníkem, který vlastnil karavanu. Lepší krytí pro zdolání té volné a neobydlené země nenašli.

„Pořád ani stopa po pronásledování,“ zamumlal Rafe, když se Hassan zastavil vedle něj.

„Na takovém vyprahlém území nás kultisté nemůžou vystopovat.“

„Ne. Takže až je příště uvidíme, budou před námi, budou čekat, až dorazíme. Jen si lámou hlavu, kde to asi bude?“

Hassan neřekl nic. Po chvíli se vydal dál, za chladného mlčení obcházel areál.

Rafe si přitáhl dlouhý plášť blíž k tělu a přemýšlel nad tím, kde asi dnes spí jeho přátelé, jeho tři spolubojovníci. Ať jsou kdekoli, nejspíš je jim tepleji, ale jsou ve větším bezpečí?

On a Hassan se kultistům ztratili od chvíle, kdy vyjeli severní branou z Bombaje. Pochyboval o tom, že ostatním kurýrům přálo štěstí stejně.

Na této misi už strávil skoro měsíc, a přece ještě pořádně nezačala. Hlodala v něm netrpělivost, byl muž akce. Rád čelil nepřátelům, které viděl, mohl se jim postavit a porazit je.

Kolem něj se rozkládala nicota. Ani náznak hrozby ve větru.

Jak dlouho bude ještě trvat, než ten klid skončí a konečně začne poslední bitva?

3. listopadu 1822

Vila v Terstu, Itálie

„Musíme se okamžitě vydat zpátky domů do Anglie.“
Loretta si založila ruce a zabodla pohled do tety Esme.

„Říkala jste, že se na Vánoce vrátíme. Jestli nevyrazíme hned, nestihneme to, a i počasí se jistě obrátí proti nám.“

Esme, uložená na pohovce u oken salonu vily, kterou najala na delší pobyt, povytáhla obočí. Do uvolněného výrazu vstoupilo zamyšlení, pak nakrčila nos. „Máš pravdu. Tolik nenávidím cestování v té břečce.“

Loretta zaplavila úleva; její trápení se chýlí ke konci. „Takže si to namíříme do Benátek a pak přes Marseille do Paříže?“

Esme se zamračila a zkoumavě si ji prohlížela. „Hmm... ještě jsem s tebou úplně neskončila. Naučila ses být přímější a garderobu jsme ti díkybohu daly taky do pořádku.“

A kvůli tomu přišla o všechno střídme a slušné odění, které si s sebou vezla z Londýna. Loretta se ani neobtěžovala shlédnout na své fialkově modré šaty, které jí ladily s očima a jemnou látkou láskyplně obepínaly křivky, jež by raději nechala skryté.

„A dovedeš se už smát, konverzovat a tančit s výkvětem společnosti. Ne že bych o tom kdy pochybovala.“ Esme na ni zašermovala prstem. „Ale musíme ještě zapracovat na tvém koketování. Neobtěžovala ses ani s nejmenším flirtem. Tvůj přístup má pořád hodně velké mezery.“

„Nesmysl. Na mém přístupu není nic špatného. Až se náhodou setkám s mužem, který mi bude připadat zajímavý, věřte, že si ho budu náležitě všímat.“

„Ano, právě v tom je ta potíž. Nejprve musíš být sama zajímavá, abys ho přitáhla. Džentlmeni – aspoň ten typ, který tě láká – jsou jako plachá zvěř. Musíš je přivábit, aby se přiblížili a lapili se do pastí.“

„Mluvíte o tom jako o lovu.“

„Dobrý bože, děvče, vždyť je to lov. Nemůžeš čekat, že poznají, co je pro ně nejlepší. Musíš je sama chytit

na vějičku. Ale než se pustíme do dalších metafor, fakt je, že jsem s tebou ještě neskončila. Proto jsem se rozhodla, že se vrátíme do Anglie jinou cestou. Zamíříme do Budy. S Richardem jsme tam strávili příjemných pár měsíců před Vídeňským kongresem. Odtamtud se můžeme vydat zpátky ke Kanálu po řekách. Tam hrozí mnohem menší riziko, že nám počasí naruší plány.“

Ta úvaha umlčela veškeré Lorettiny protesty.

Esme se posadila zpřímá a spustila nohy na zem. „Jiná města, zbrusu nová půda.“

To bylo přesně to, čeho se Loretta bála. I když... „Pojedeme-li do Budy, musíme si najmout eskortu a kočár, když jsme přišly o Phillipea.“ Průvodce, kterého Esme najala v Paříži, aby se o jejich výpravu po cestě staral, padl za oběť jedné místní hraběnce. Ta ho omámila a odvedla si ho na svůj odlehlý hrad; Esme potvrdila, že Phillipe s nimi už dál nepojede. Loretta se zamračila. „Nebo si zkusíme najít jiného průvodce?“

Esme se nad tím zamyslela, pak zavrtěla hlavou. „Poplujeme-li z Budy lodí, už žádného potřebovat nebudeme.“

„V tom případě,“ napřímila se Loretta, „zajdu do města a zařídím, co je třeba.“

A pošle svému agentovi další medailonek z cyklu *Okénko do Evropy*. Čtenáři *Londýnského tazatele* si na její příspěvky už zvykli.

20. listopadu 1822

*Svaň hory nad městem Szörénytornya,
Jižozápadní výběžek Transylvánských Alp*

Rafe si foukal do dlaní, podupával, pak se přihrčil a podržel ruce nad drobným plamínkem táborového

ohně. „Pořád se mi nechce věřit, že Černá kobra poslal své muže do Konstance.“

Nečekal odpověď na své reptání, Hassan to neslyšel poprvé. Po celé cestě Persií a Tureckem nezahledli stopu ani jediného kultisty, ze Samsunu se vydali lodí přes Černé moře do Konstance – a narazili na číhající nepřátele v první úzké uličce, kterou se vydali.

Zvládli ten útok ze zálohy a probojovali se ven, ale jen taktak, a on i Hassan si odnesli čerstvé šrámy. Okamžitě si najali koně a zmizeli z města, ale v této krajině plné bahna, břečky a sněhu nešlo jen tak smazat za sebou stopy. A kultisté byli výteční stopaři.

„Pořád jsou nám v patách,“ poznamenal Hassan nakonec.

Rafe přikývl. Choulil se v silném vlněném kabátě, který si koupil v Turecku, a hleděl do ohně. „Naším úkolem je nedat se chytit za žádnou cenu. To bohužel znamená, že se jim musíme vyhýbat, půjde-li to.“

A to ho zlobilo. Mnohem raději by se obrátil a vrhl se na pronásledovatele, ale pouzdro se zásadním důkazem, který musí dodat vévodovi z Wolverstone v Anglii, mu to nedovolovalo. Teď už nebyl tak nadšen jako zprvu, že mu připadla klíčová mise.

Ale povinnost je povinnost a Rafe věděl, co to znamená. Je-li třeba utíkat a skrývat se, aby dostal Černou kobru na šibenici, pak to udělá.

Udělá cokoli, aby pomstil Jamese MacFarlanea.

Pomalou a opatrně, aby mu vítr, ostrý a ledový jako břitva, nepronikl vnějšími vrstvami oblečení, vytáhl mapu, kterou koupil v Konstanci, a rozložil ji. Hassan k němu popošel a nakoukl mu přes rameno.

„Jsme tady,“ ukázal Rafe. „Přímo před námi leží průsmyk zvaný Železná vrata, tam Dunaj teče průrvou v horách. Dostaneme se tam zítra, a jestli se ještě nespustí sníh, měli bychom ho zdolat a dostat se na pláň

za ním.“ Zvedl mapu, aby mohl lépe prozkoumat oblast za průsmykem. Po dlouhé chvíli mlčenlivého zvažování vydechl. „Je to tak, jak jsem si myslel. Jakmile se dostaneme na pláň, musíme se rozhodnout. Zamíříme přímo na západ, projedeme do severní Itálie, pak do jižní Francie a odtamtud severně do Rotterdamu, nebo se pustíme jinou cestou a vydáme se z pláň na sever, pak podél Dunaje a Rýna do Rotterdamu a odtud do Felixstowe?“

„Musíme nejdřív do Rotterdamu, abychom mohli lodí do Felixstowe?“

„To je cesta přes Kanál, kterou se máme dát. Ve Felixstowe na nás budou čekat stráže a doprovodí nás dál.“

Studovali mapu, pak se dali do probírání měst a silnic. Připadalo jim, že mezi těmi dvěma trasami nejsou velké rozdíly. „Obě nás dostanou do Felixstowe do termínu, který určil Wolverstone. Zatím máme náskok, takže musíme jet pomalu nebo se někde zastavit, ale kromě toho...“ Rafe pokrčil rameny. Ty trasy působily stejně.

Dokud se Hassan nezeptal: „A když nemůžeme riskovat boj, na které té cestě budeme nenápadnější?“

Rafe se zakabonil a zahleděl se do mapy. „Z toho hlediska máme jenom jednu možnost.“

≡ První kapitola ≡

24. listopadu 1822
Břeh Dunaje, Buda

Rafe vyšel z kanceláře lodní společnosti Excelsior, v kapse si nesl lístky do dvou kabin na palubě lodě *Uray Princep*, která měla za dva dny vyplout po Dunaji.

Rozhlédl se na obě strany ulice a došel k blízkému obchodu, kde čekal Hassan.

Rafe se poplácal po kapse elegantního zimního kabátu výrazně evropského stylu. „Poslední dva lístky. Žádný zabiják se už na palubu jako cestující nedostane. A loď je moc malá na to, aby se nalodili nepozorovaně nebo se v poslední chvíli připojili k posádce.“

Hassan přikývl. Rafe si pořád ještě nezvykl na přítel bez roušky na hlavě.

Do Budy dorazili přede dvěma dny. První věc, kterou předchozího dne podnikli, byla návštěva krejčího a výměna tureckých košilí, volných kalhot a kabátů za evropské odění. Po celé své putování se neustále převlékali, aby splynuli s domorodci. Nyní, v dobře střiženém svrchníku na elegantním saku, vestě a kalhotách, s kravatou úhledně uvázanou pod krkem, se zastřiženými, umytými a učesanými světlými vlasy byl Rafe k nerozeznání od řady rakouských a pruských obchodníků projíždějících Budou. Hassanovy jestřábí

rysy, černé vlasy a upravené, zastřižené vousy spolu s prostým kabátem, kalhotami a botami zase odpovídaly roli strážce z Gruzie nebo některého z exotických knížectví. Splývali s davem tlačícím se na molech a procházejícím po nábřeží. Nikdo se za nimi neohlédl, nikdo si jich nijak zvlášť nevšímal.

Možnost smísit se s proudem cestovatelů a schovat se mezi ostatními lidmi byla tím hlavním, co Rafea přimělo rozhodnout se pro severní trasu. Zvlášť on, se svým vzrůstem a světlými vlasy by stěží postupoval Itálií a Francií nepovšimnut.

Druhé místo, které včera navštívili, byl zbrojír. Rafe se zásobil pistolemi, střelným prachem a náboji. Ke slabinám kultistů patřil pověřčivý strach ze střelných zbraní; Rafe chtěl být připraven ho využít. On a Hassan si nyní nesli nabitě pistole.

K tomu měli pořád šavle a nože, bez nichž si připadali jako nazí. I když už války v Evropě skončily, stále přetrvávaly oblasti nepokojů a tu a tam hrozili i lupiči, šavle proto nebyly u neohrožených cestovatelů nic divného. A nože měli dobře schované.

Rafe objevil i dílnu kartografa. Nakoupil nejlepší dostupné mapy oblastí, kterými plánovali projet. Minulé odpoledne strávili s Hassanem studiem budoucí cesty, pak si nechali poradit od hostinského a štamgastů v lokále, se kterou lodní společností mají plout.

Hassan pohlédl na přístaviště lemující protější stranu ulice. „Putování po řece je dobrá strategie. Kultisty to nejspíš nenapadne.“

Rafe přikývl. „Aspoň ne hned.“ V Indii se řeky pro cestování na dlouhé vzdálenosti tolik nevyužívaly, na rozdíl od Dunaje a Rýna. A protože většina kultistů neuměla plavat, byl pobyt na lodi lepší volbou než hotely a hostince na souši. „Podle úředníka z té společnosti nás cesta po řekách dostane do Rotterdamu o den

dřív. Nemusíme si plánovat žádné další zastávky, abychom se sladili s Wolverstoneovým rozvrhem.“

„Zatím jsme tu žádné kultisty neviděli,“ uvažoval Hassan. „Kolem přístaviště nic. Jestli jsou nějakí ve městě, asi hlídají zájezdní hostince a silnice vedoucí na západ.“

Rafe sledoval Hassanův pohled na širokou řeku plnou menších i větších plavidel a pak zvedl oči ke kamennému mostu spojujícímu Budu s městem Pešť, tísničím se na protějším břehu. Zamumlal: „Když měli své lidi v Konstanci, budou i tady. Musíme zůstat ve střehu.“

Vyšel po nábřeží, Hassan s ním srovnal krok. Zamířili do malého hostince, kde měli najaté pokoje.

„Černá kobra rozmístí kultisty do všech velkých měst u hlavních silnic,“ vykládal Rafe. „Sem, do Vídně, Mnichova, Stuttgartu, Frankfurtu, Essenu a dalších. Tím, že poplujeme po řece, většinu z nich mineme. V první etapě po Dunaji bude Vídeň, té se nevyhneme, ale se zbytkem je to tak, jak jsme si mysleli. Města u řeky jsou menší a většinou leží dál od hlavních silnic.“ Z toho důvodu se rozhodli cestovat lodí po Dunaji a pak po Rýnu. „Přesto se musíme držet v utajení. Potřebujeme nějakou pravděpodobnou historku, která by ospravedlňovala, jak vypadáme – nějaké zaměstnání, účel, důvod, proč cestujeme.“

Dostali se na křižovatku, kde se z elegantní starší čtvrti svažovala úzká dlážděná ulička k nábřeží.

„Ne!“

Překvapeně se zastavili, když uslyšeli pronikavý ženský výkřik. Vzhledli po ulici.

Ve stínech vysokých domů se tam nějaká postarší žena – podle oděvu dáma – bránila dvěma lotrům, kteří ji přitiskli ke zdi a chňapali jí po rukou, nejspíš se pokoušeli připravit ji o taštičku, náramky a prsteny.

Nikdo jiný na ulici nebyl.

Než stačila znovu vykřiknout, Rafe a Hassan se k ní už hnali.

Útočníci se s dámou potýkali, zatímco ta se celá bez dechu bránila a snažila se je odrazit. Muži poznali, že se něco děje, teprve až Rafe popadl jednoho z nich za límec a třásl s ním, dokud ženu nepustil. Pak jím mrštil na dlažbu. Muž narazil na zeď, až to křuplo.

Hassanovým přičiněním se k němu za okamžik přidal i druhý grázl.

Rafe se obrátil k ženě. „Jste v pořádku?“

Řekl to německy, soudil, že tomu jazyku nejspíš porozumí místní i cestovatel. Stiskl ruku v rukavičce, kterou mu dáma chabě podala, a pohlédl do její letité, ale pěkné a jemné tváře. Byla dost stará na to, aby mohla být jeho babičkou.

Hassan vedle něj dohlížel na párek grázlů.

Dáma – Rafe se sice víc než deset let pohyboval mimo vybranou společnost, ale poznal vzpřímené držení těla, vysoko nesenou hlavu, povýšené rysy – si ho prohlédla a pronesla dokonalou angličtinou vyšší třídy: „Děkuji vám, drahý hochu. Jsem maličko rozrušená, ale jestli mi pomůžete tamhle na lavičku, troufám si říci, že budu za chvíli jako rybička.“

Rafe zaváhal. Uvažoval, jestli má dát najevo, že jí rozuměl.

Usmála se. Vytáhla ruku z jeho sevření a poplácala ho po paži. „Máte jasný etonský přízvuk, hochu. A připadáte mi jaksi povědomý – za pár minut si vás jistě někam zařadím. A teď mi pomozte.“

Pobaveně jí vyhověl. Zatímco se blížili k lavičce před nedalekým cukrářstvím, objevil se ve dveřích majitel s válečkem na těsto v ruce. Hrnul se dámě na pomoc, nadával na ten hanebný útok. Z okolních krámků se vynořili další lidé, stejně rozhořčení.

„Už přicházejí k sobě,“ hlásil Hassan.